UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 12. novembra 2010 *

Vo veci C-339/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Vărchoven administrativen săd (Bulharsko) zo 14. júna 2010 a doručený Súdnemu dvoru 7. júla 2010, ktorý súvisí s konaním:

Krasimir Asparuchov Estov,

Monika Ľusien Ivanova,

Kemko Interenšănăl EAD

proti

Ministerski săvet na Republika Bălgarija,

* Jazyk konania: bulharčina.

SÚDNY DVOR (ôsma komora)

v zložení: predseda ôsmej komory K. Schiemann, sudcovia L. Bay Larsen a C. Toader (spravodajkyňa),

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: A. Calot Escobar,

po vypočutí generálnej advokátky,

vydal toto

Uznesenie

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, v ktorom proti sebe stoja na jednej strane K. A. Estov, M. L. Ivanova a Kemko Interenšănăl EAD a na druhej strane Ministerski săvet na Republika Bălgarija (Rada ministrov Bulharskej republiky).

Právny rámec

Právo Únie

3 Vyhlásenie k Charte základných práv Európskej únie, pripojené ku konečnému aktu medzivládnej konferencie, ktorá prijala Lisabonskú zmluvu podpísanú 13. decembra 2007 (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 335), znie takto:

„Chartou…, ktorá má právne záväzný charakter, sa potvrdzujú základné práva, ktoré sú zaručené Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak, a ktoré vyplývajú z ústavných tradícií spoločných pre členské štáty.

Chartou sa nerozširuje oblasť uplatňovania práva Únie nad rámec právomocí Únie, ani sa ňou pre Úniu nevytvárajú žiadne nové právomoci a neukladajú sa jej žiadne úlohy, a jej súčasné právomoci a úlohy vymedzené v zmluvách sa nemenia.“

Vnútroštátne právo

4 Článok 103 zákona o územnom plánovaní (Zakon za ustroystvo na teritoriata) stanovuje:

„…

2. Všeobecné územné plány stanovujú hlavné určenie a spôsob plánovania jednotlivých štrukturálnych častí území, na ktoré sa plán vzťahuje.

3. Podrobné územné plány stanovujú konkrétne určenie a spôsob plánovania jednotlivých pozemkov, na ktoré sa plán vzťahuje.

…“

5 Článok 127 tohto zákona stanovuje:

„…

6. Všeobecný územný plán schvaľuje obecná rada po predložení starostom. Rozhodnutie o schválení plánu sa zverejňuje v ‚Štátnom vestníku'. Je konečné a nie je možné podať proti nemu odvolanie.

7. … Osobitné normy a pravidlá územného plánovania a výstavby na území hlavného mesta sú predmetom osobitného zákona.

8. … Nový všeobecný územný plán hlavného mesta, ako aj zmeny platného všeobecného územného plánu prijíma Rada ministrov v súlade s týmto zákonom a pri dodržaní pravidiel a noriem územného plánovania a výstavby určených zákonom o plánovaní a výstavbe hlavného mesta.

…

10. … Všeobecný územný plán aglomerácie s celoštátnym významom sa schvaľuje nariadením ministra regionálneho rozvoja a verejných prác, ktoré sa vydáva po dohode s mestskou radou a zverejňuje sa v ‚Štátnom vestníku'. Uznesenie je konečné a nie je možné podať proti nemu odvolanie.

…"

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

6 Rozhodnutím zo 16. decembra 2009 (ďalej len „sporné rozhodnutie“) Ministerski săvet na Republika Bălgarija zmenil všeobecný územný plán Sofie, pokiaľ ide o dva pozemky s reglementovaným určením. Podľa tohto plánu uvedené pozemky patrili do zóny „činností služieb v prospech obce“ a podľa podrobného územného plánu boli určené na výstavbu obchodov a kancelárskych priestorov. Na základe tohto rozhodnutia sa uvedené pozemky zahrnuli do zóny „zelene“, v ktorej už nie sú povoľované stavby určené na hospodársku činnosť.

7 Žalobcovia vo veci samej podali proti uvedenému rozhodnutiu žalobu na Vărchoven administrativen săd. Uznesením z 20. apríla 2010, ktoré vydalo trojčlenné rozhodovacie zloženie, tento súd zamietol žalobu, pričom usúdil, že v súlade s článkom 127 ods. 6 a 10 zákona o územnom plánovaní nie je možné proti všeobecným územným plánom schváleným mestskou radou a ministrom regionálneho rozvoja a verejných prác podať odvolanie.

8 Žalobcovia vo veci samej napadli toto uznesenie na tom istom súde, ktorý má rozhodnúť v päťčlennom rozhodovacom zložení, a kladie si otázku, či je skutočnosť, že vnútroštátne právo neuznáva právo na odvolanie proti rozhodnutiu týkajúcemu sa všeobecného územného plánu hlavného mesta, zlučiteľná s právom priznaným článkom 47 Charty.

9 Za týchto okolností Vărchoven administrativen săd rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je prípustná možnosť vylúčiť správne akty spôsobujúce ujmu na právach a slobodách zaručených právom Únie zo súdneho preskúmania upraveného v článku 47 Charty…?

2. Ak je táto možnosť prípustná, existujú kritériá na určenie typov správnych aktov podľa článku 47 Charty…, vo vzťahu ku ktorým je možné vylúčiť súdne preskúmanie, a aké sú tieto kritériá?

3. Je možné vylúčiť súdne preskúmanie vo vzťahu k všeobecným územným plánom spôsobujúcim ujmu na vlastníckom práve?“

O právomoci Súdneho dvora

10 Podľa článku 92 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Súdny dvor môže, ak je zjavne neprísluš ný rozhodnúť o návrhu, po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť bez ďalšieho konania odôvodneným uznesením.

11 Pokiaľ je na Súdny dvor podaný návrh na základe článku 267 ZFEÚ, Súdny dvor má právomoc rozhodnúť o výklade Zmluvy o FEÚ a o platnosti a výklade aktov prijatých inštitúciami Únie. Právomoc Súdneho dvora sa obmedzuje len na skúmanie ustanovení práva Únie (pozri uznesenie zo 16. januára 2008, Polier, C-361/07, bod 9 a citovanú judikatúru).

12 Pokiaľ ide o túto vec, je vhodné pripomenúť, že podľa článku 51 ods. 1 Charty sú jej ustanovenia určené „pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie“, a že na základe článku 6 ods. 1 ZEÚ, ktorý priznáva Charte záväznú povahu, a ako vyplýva z vyhlásenia k Charte základných práv Európskej únie, pripojeného ku konečnému aktu medzivládnej konferencie, ktorá prijala Lisabonskú zmluvu, Chartou sa pre Úniu nevytvárajú žiadne nové právomoci a jej právomoci sa nemenia.

13 Ďalej je ustálenou judikatúrou, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv sú záväzné pre členské štáty vo všetkých prípadoch, keď majú tieto štáty uplatňovať právo Únie, pričom tieto členské štáty sú povinné v najvyššej možnej miere neporušovať uvedené požiadavky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. októbra 2007, Möllendorf a Möllendorf-Niehuus, C-117/06, Zb. s. I-8361, bod 78 a citovanú judikatúru).

14 Keďže uznesenie vnútroštátneho súdu neobsahuje žiadny konkrétny prvok umožňujúci usúdiť, že rozhodnutie Ministerski săvet na Republika Bălgarija zo 16. decembra 2009 predstavuje opatrenie vykonávajúce právo Únie, alebo že obsahuje inú súvislosť s týmto právom, nie je založená právomoc Súdneho dvora odpovedať na tento návrh na začatie prejudiciálneho konania.

15 Za týchto okolností treba na základe článku 92 ods. 1 rokovacieho poriadku konštatovať, že Súdny dvor zjavne nie je príslušný odpovedať na otázky, ktoré položil Vărchoven administrativen săd.

O trovách

16 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) nariadil:

Súdny dvor Európskej únie dvor zjavne nie je príslušný odpovedať na otázky, ktoré položil Vărchoven administrativen săd (Bulharsko) rozhodnutím zo 14. júna 2010.

Podpisy